

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**IXe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 215.200 van 19 september 2011  
in de zaak A. 191.800/IX-6263**

In zake :       Anny PEETERMANS  
                  bijgestaan en vertegenwoordigd door  
                  advocaat Willie Dierick  
                  kantoor houdend te 3200 Aarschot  
                  Gijmelsesteenweg 81  
                  bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van  
Ambtenarenzaken  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Emmanuel Jacobowitz  
kantoor houdend te 1160 Brussel  
Tedescolaan 7  
bij wie woonplaats wordt gekozen

---

*I. Voorwerp van het beroep*

1.               Het beroep, ingesteld op 13 maart 2009, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van het Opleidingsinstituut van de Federale Overheid (OFO), meegedeeld bij brief van 12 januari 2009, waarbij Anny Peetermans niet geslaagd wordt verklaard voor de gecertificeerde opleiding “Taxatie vennootschapsbelasting op basis van uittreksels uit de boekhouding en de bijhorende aangiften”.

*II. Verloop van de rechtspleging*

2.               De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Melissa Celis heeft een verslag opgesteld.

De verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 6 juni 2011 om 14.00 uur.

Staatsraad Daniël Moons heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Michel Arnauts, die loco advocaat Willie Dierick verschijnt voor de verzoekster, en advocaat Emmanuel Jacobowitz, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3.1. Na de gecertificeerde opleiding “Taxatie vennootschapsbelasting op basis van uittreksels uit de boekhouding en de bijhorende aangiften” te hebben gevolgd, legt de verzoekster hierover op 19 februari 2008 de door het Opleidingsinstituut van de Federale Overheid (hierna: OFO) georganiseerde test af.

De test bestaat uit twee delen: enerzijds uit 29 meerkeuzevragen (op 29 van de 43 punten) waarbij voor elke vraag de juiste stelling uit vier antwoorden moet worden aangeduid en anderzijds uit 14 open vragen (op 14 van

de 43 punten) die een kort antwoord behoeven. De test, die een toepassing inhoudt van de tijdens de opleiding aangeleerde regels, heeft als doel na te gaan of de leerdoelstellingen van de opleiding in voldoende mate werden bereikt. Om te slagen moet 60% worden behaald.

3.2. Overeenkomstig het protocol nummer 538 van 22 november 2005 waarin de conclusies zijn opgenomen van de onderhandeling die plaatsvond op 9 november 2005 in het Comité voor de federale, de gemeenschaps- en de gewestelijke overheidsdiensten betreffende de nota over de docimologie met betrekking tot de gecertificeerde opleidingen - Principes van het testbeleid van het OFO, bestaan de multiple choice-vragen uit 4 antwoordalternatieven per vraag waarvan er telkens slechts één juist is en gebeurt de verbetering als volgt: een correct antwoord levert 1 punt op, geen antwoord levert 0 punten op en voor een foutief antwoord wordt een half punt afgetrokken.

Voorts bepaalt het voormelde protocol dat het OFO bij elke test een kwaliteitscontrole “ex ante” en “ex post” uitvoert. De controle “ex ante” gebeurt op basis van drie elementen: het gedetailleerd opleidingsprogramma in combinatie met de specificatietabel en de gefinaliseerde test. De controle “ex post” heeft betrekking op een analyse van de testresultaten zodat bepaalde anomalieën in de antwoorden gedetecteerd kunnen worden.

3.3. Bij de controle “ex post” van de door de verzoekster afgelegde test wordt beslist om 2 meerkeuzevragen -vraag 10 en vraag 11- en 1 open vraag -vraag 38- te schrappen. De motivering hiervoor luidt als volgt:

“Vraag 10 (meerkeuzevraag):

Geen enkele voorgestelde oplossing is juist. Er is een berekeningsfout begaan bij de opstelling van de vraag:  $4238,57 - (9500,00 \times 40\% \times 61/365 + 657,85 \times 40\% \times 61/365) = 3559,53$  in plaats van het verkeerdelijk als goed voorgestelde antwoord 3384,09.

Vraag 11 (meerkeuzevraag):

De vraag houdt een dubbelzinnigheid in: ze laat niet toe om met zekerheid te weten of het gaat om een cumul van afschrijvingsexcedenten of louter om een afschrijvingsexcedent dat belastbaar is voor het aanslagjaar 2007.

Vraag 38 (open vragen):  
Dit bijzonder geval is niet volledig behandeld in de syllabus”.

3.4. Op het eerste deel van de test heeft de verzoekster 19 vragen juist beantwoord, 4 vragen fout beantwoord en 4 vragen niet beantwoord en aldus een score van 17/27 behaald. Op het tweede deel behaalt de verzoekster een score van 6/13 aangezien zij 6 vragen juist en 7 vragen fout heeft beantwoord. In totaal realiseert zij een score van 23/40.

3.5. Op 12 januari 2009 deelt het OFO aan de verzoekster mee dat zij 57,5% behaalde en bijgevolg niet geslaagd is.

Dit is de bestreden beslissing.

3.6. Op 5 februari 2009 neemt de verzoekster inzage in haar dossier. Naar aanleiding hiervan formuleert zij volgende opmerkingen aan het OFO:

- “1) examen was veel te moeilijk en uitgebreid om binnen de tijd op te lossen
- 2) vraag 10 en 11 hebben heel veel tijd in beslag genomen en werden uiteindelijk geschrapt
- 3) de vraag zelf ontbreekt en heeft enorm veel tijd in beslag genomen (vraag 10)
- 4) vraag 5 is totaal niet aan bod gekomen in de cursus
- 5) vraag 14 betwijfel ik
- 6) immaterieel vast actief mag op 3 jaar afgeschreven worden ? vraag 2 open
- 7) vraag 3 idem
- 8) vraag 14 open : aanvang onderzoekstermijn”

Met een e-mail van 6 februari 2009 verduidelijkt de verzoekster nog waarom zij van oordeel is dat haar antwoord op vraag 14 van het tweede deel van de test als correct dient te worden beschouwd.

Met een e-mail van 16 maart 2009 maakt de verzoekster nog een bijkomende opmerking aangaande vraag 3 van de open vragen. Zij vraagt tevens dat deze opmerking zou worden toegevoegd aan haar bezwaar.

#### *IV. Onderzoek van de middelen*

##### *A. Eerste middel*

##### *Standpunt van de partijen*

4. De verzoekster ontleent een eerste middel aan de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Zij voert aan dat er bijna een jaar verstreken is tussen het afleggen van de test -op 19 februari 2008- en de kennisgeving van haar resultaat -bij brief van 12 januari 2009- en dat de verwerende partij er nochtans toe gehouden is om het resultaat van de test tijdig mee te delen. Zij is van oordeel dat gelet op de specifieke omstandigheden, zoals de mogelijkheid om de test met de computer te verbeteren, het verloop van bijna een jaar tussen het afleggen van de test en de kennisgeving van het resultaat ervan een schending inhoudt van het beginsel van de redelijke termijn.

5. De verwerende partij werpt op dat het middel niet ontvankelijk is in zoverre erin de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en vooral van de rechten van verdediging wordt aangevoerd omdat de verzoekster niet duidelijk maakt op welke wijze deze beginselen zijn geschonden.

Voorts stelt zij dat in het middel wel de schending van de redelijke termijn wordt aangevoerd, maar dat de verzoekster geen belang heeft bij dit middel omdat het gegrond bevinden ervan er toe leidt dat de overheid geen nieuwe beslissing meer kan nemen. Zij stelt ook niet te begrijpen in welke mate een snellere mededeling van verzoeksters resultaat haar een extra voordeel had kunnen verschaffen, aangezien zij ook in dat geval niet de vereiste 60% behaald zou hebben. Zij wijst er voorts op dat de overschrijding van de redelijke termijn geval

per geval beoordeeld moet worden. In casu ging het om een gemengde test bestaand uit 29 meerkeuzevragen en 14 open vragen. Er dienden ongeveer 171 testen te worden verbeterd. De verwerende partij somt dan de verschillende stappen op die moeten worden doorlopen voor de verbetering van de meerkeuzevragen en voor de open vragen en voor de administratieve verwerking van de resultaten. Zij besluit dat, gelet op het grote werkvolume die deze werkwijze met zich meebrengt en gelet op het feit dat ook nog andere testen moeten worden verbeterd, de redelijke termijn niet werd overschreden.

6. De verzoekster repliceert dat zij met het middel de wijze aanklaagt waarop het OFO de test organiseert en de deelnemers in dwaling brengt zodat het middel niets aan duidelijkheid mist. Minstens dient het middel zo begrepen te worden zoals de verwerende partij dit heeft gedaan en er zich tegen heeft verweerd.

Zij stelt voorts dat zij op het ogenblik van het afleggen van de test niet kon weten dat achteraf -naar aanleiding van de “ex post controle”- zou worden gesleuteld aan de kwaliteit van de gestelde vragen. Zij meent benadeeld te zijn door deze “ex post controle”, wanneer dit resulteert in het weglaten van bepaalde vragen. Gezien deze “ex post controle”, is volgens de verzoekster geen zekerheid weggelegd voor de kandidaat-examinandus op het ogenblik van het afleggen van de test.

Ten slotte stelt zij dat haar rechten van verdediging geschonden zijn doordat ofschoon zij bij aanvang pertinente opmerkingen bij vragen 3 en 14 heeft geformuleerd, hier geen gevolg aan gegeven is terwijl voor een andere deelnemer aan de test een wijziging aan het examenresultaat is doorgevoerd.

## *Beoordeling*

7. Luidens artikel 2, § 1, 3°, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State dient het verzoekschrift onder meer “een uiteenzetting van de feiten en de middelen” te bevatten. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden beslissing wordt geschonden.

8. De verzoekster voert in het middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Uit een nauwkeurige lezing van het middel, zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift, blijkt evenwel dat zij hoofdzakelijk de overschrijding van de redelijke termijn aanvoert. Meer concreet klaagt zij aan dat bijna een jaar verstreken is tussen het afleggen van de test en de kennisgeving van haar resultaat.

9. Samen met de verwerende partij wordt vastgesteld dat de verzoekster in haar verzoekschrift nalaat om te verduidelijken op welke wijze haar rechten van verdediging geschonden zijn. Deze gebrekkige uiteenzetting kan door de verzoekster niet worden rechtgezet door voor het eerst in haar memorie van wederantwoord te verduidelijken waarin de schending van de rechten van verdediging precies bestaat.

Het middel is dan ook niet ontvankelijk in zoverre erin de schending van de rechten van de verdediging wordt aangevoerd.

10. Voorts blijkt dat de verzoekster een nieuwe grondslag aan het middel geeft door in haar memorie van wederantwoord de grief aan te voeren met betrekking tot de onzekerheid van het behaalde resultaat, bij het afleggen van de test omwille van de “ex post controle”, na het afleggen van de test. Dit komt neer op het aanvoeren van een nieuw middel, wat slechts op ontvankelijke wijze in de

memorie van wederantwoord kan gebeuren, indien de verzoekster dit niet eerder heeft kunnen doen of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt. Te dezen echter had de verzoekster bij het indienen van het inleidend verzoekschrift reeds inzage gehad van haar examendossier en was zij aldus op dat ogenblik reeds in staat haar grieven zoals ontwikkeld in haar memorie van wederantwoord te formuleren. Voorts blijkt niet dat het nieuwe middel de openbare orde raakt.

Het middel is niet ontvankelijk in zoverre de onzekerheid van het behaalde testresultaat, bij het afleggen van de test omwille van de “ex post controle” wordt aangeklaagd.

11. In het middel, zoals uiteengezet in het verzoekschrift, wordt in wezen de schending van de redelijke termijn aangevoerd. De verwerende partij heeft zich ook in die mate tegen het middel verweerd. Zonder dat afbreuk wordt gedaan aan de rechten van verdediging van de verwerende partij kan het middel dan ook ontvankelijk bevonden worden in de mate de verzoekster de schending van de redelijke termijn aanvoert door de tijdspanne die verlopen is tussen het moment waarop zij de test heeft afgelegd en de kennisgeving van haar resultaat.

12. Samen met de verwerende partij wordt evenwel vastgesteld dat de verzoekster er geen belang bij heeft om de schending van de redelijke termijn in te roepen. Een vernietiging op grond van de schending van de redelijke termijn zou er namelijk toe leiden dat de overheid geen nieuwe beslissing meer kan nemen. Indien de bestreden beslissing immers al laattijdig is, zal een nieuwe test of een nieuwe beslissing over het testresultaat nog op een veel later tijdstip worden genomen. Bovendien impliceert een dergelijke vernietiging op die grond niet dat de verzoekster automatisch geacht moet worden geslaagd te zijn voor de test.

Het middel is niet ontvankelijk in zoverre de schending van de redelijke termijn wordt aangevoerd.

13. In zoverre het middel ten slotte ook begrepen kan worden in die zin dat wordt aangevoerd dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden door de termijn die verstreken is tussen het afleggen van de test en de kennisgeving van het resultaat ervan wordt aangenomen dat het verstrijken van elf maanden op zich niet aantoont dat het OFO onzorgvuldig zou hebben gehandeld. Gedurende die termijn is immers de door de verwerende partij uiteengezette stapsgewijze verbetering van de test gebeurd, net als de controle “ex post” in overeenstemming met het protocol nummer 538. Door aan de hand van deze “ex post” controle de testresultaten van de deelnemers te analyseren en zo alsnog anomalieën in de vragen op te sporen en weg te werken, door annulatie van de achteraf gebleken problematische vragen, heeft het OFO integendeel blijk gegeven van een zorgvuldige evaluatie van de test.

14. Het middel kan niet worden aangenomen.

#### *B. Tweede middel*

##### *Standpunt van de partijen*

15. De verzoekster voert de schending aan van de motiveringsplicht, doordat de brief van 12 januari 2009, waarmee zij van haar resultaat in kennis is gesteld, slechts enkele zinnen inhoudt waarin iedere motivering van haar resultaat ontbreekt. Zij merkt op dat het OFO ten aanzien van andere kandidaten wel een meer gemotiveerde beslissing ter kennis heeft gebracht.

16. De verwerende partij antwoordt dat hetgeen te dezen gemotiveerd moest worden het niet-slagen van de verzoekster is, hetgeen ook afdoende gebeurd is door het opgeven van de bekomen punten. De verdere rechtvaardiging voor het annuleren van vragen kan teruggevonden worden in het administratief dossier. De verzoekster heeft op 5 februari 2009 inzage in haar dossier genomen en heeft aldus kennis van de rechtvaardiging voor het annuleren van sommige vragen, zodat zij geen belang heeft bij het invoegen van een gebeurlijk gebrek in de formele motivering van de bestreden beslissing.

### *Beoordeling*

17. Met de brief van 12 januari 2009 wordt aan de verzoekster ter kennis gebracht dat zij niet geslaagd is voor de test van de gecertificeerde opleiding omdat zij 57,5% heeft behaald daar waar 60% vereist is. Volgens de verzoekster volstaat deze mededeling niet als motivering voor de bestreden beslissing.

18. De examenstof van de door de verzoekster gevolgde opleiding “Taxatie vennootschapsbelasting op basis van uittreksels uit de boekhouding en de bijhorende aangiften” is duidelijk afgebakend en wordt onderricht tijdens een opleiding met een gedetailleerd programma dat erop gericht is de betrokkenen “kennis en vaardigheden” bij te brengen om beter te functioneren in hun actuele functie. Over de gedoceerde stof bestaat ook een syllabus. De af te leggen test, die als doel heeft na te gaan of de leerdoelstellingen van de opleiding in voldoende mate werden bereikt, gaat over de toepassing van de in de opleiding aangeleerde regels en wordt afgenomen door personen die deskundig zijn in hun vakgebied. Er wordt niet gepeild naar het bezit van bepaalde vaardigheden die een subjectieve appreciatie vanwege de examinatoren vereist. Aangezien het om een schriftelijke proef gaat is controle a posteriori mogelijk.

Op grond van die gegevens stelt de Raad van State vast dat de verzoekster heeft deelgenomen aan een proef die de kenmerken van een kennisproef vertoont. Voor een dergelijk kennisexamen vormen de punten de motivering van de examenuitslag, zoals vereist door de wet van 29 juli 1991.

19. De Raad van State doet de beoordeling van de examiner niet over; hij gaat na of de examiner zich bij het toekennen van de punten niet kennelijk heeft vergist. De bewijslast daarvan ligt bij de verzoekster. Het volstaat daarvoor niet dat zij vragen stelt bij de beoordeling van de examiner, zij moet zelf aantonen wat volgens haar het juiste antwoord is dat in de syllabus vervat ligt en uiteenzetten waarom of in welke mate haar prestatie daarmee overeenstemt. Niets belet haar zich daarvoor te laten voorlichten door deskundigen in het vak.

20. Te dezen formuleert de verzoekster wel bepaalde kritieken over de wijze waarop de test is verlopen en over de schrapping van vragen maar zij brengt geen inhoudelijke kritiek aan over de punten zelf die haar zijn toegekend op de verschillende vragen. De verzoekster toont dan ook niet aan dat de examinator zijn beoordelingsbevoegdheid niet correct heeft gebruikt.

In die omstandigheden wordt de beslissing dat zij niet geslaagd is afdoende gemotiveerd door de vermelding dat zij slechts 57,5 % van de punten behaald heeft terwijl 60 % vereist was.

21. De omstandigheid dat bepaalde kennisgevingen van beslissingen ten aanzien van andere deelnemers wel uitgebreider gemotiveerd zijn, doet hieraan geen afbreuk. Het betreft immers beslissingen die genomen zijn ten aanzien van kandidaten die aan een andere gecertificeerde opleiding dan de verzoekster hebben deelgenomen.

22. Het middel is niet gegrond.

### *C. Derde middel*

#### *Standpunt van de partijen*

23. De verzoekster ontleent een derde middel aan de schending van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het gelijkheidsbeginsel.

Vooreerst stelt zij dat het rechtszekerheids-, het vertrouwensbeginsel en het algemeen rechtsbeginsel “patere legem quam ipse fecisti” geschonden zijn door het annuleren van drie vragen naar aanleiding van de “ex post” controle. Door de annulering van die vragen worden haar 3 kansen op een correct antwoord en aldus op de daarbij behorende 3 punten ontnomen. Bij een multiple choice examen met het geldende puntensysteem is de afweging van het

aantal in te vullen vragen evenwel een zeer belangrijke factor. Over deze mathematische afweging kan op voorhand worden nagedacht, vermits op voorhand dit puntensysteem alsook het aantal meerkeuzevragen bekend werden gemaakt. In functie van dit totaal aantal meerkeuzevragen kon de verzoekster dan tijdens de test uitmaken welke vragen zij beantwoordt die haar een positief resultaat opbrengen, welke vragen zij onbeantwoord laat om puntenaftrek te vermijden en welke vragen waarvan zij het antwoord niet met zekerheid kende, toch te beantwoorden zijn. Aan deze werkwijze wordt evenwel afbreuk gedaan wanneer na de test vragen worden geannuleerd en de quoterings niet op 43 maar slechts op 40 punten gebeurt. Het achteraf annuleren van vragen betekent volgens de verzoekster een ongeldige, onrechtmatige en onbehoorlijke manipulatie van haar resultaat en houdt in dat geen enkele zekerheid bestaat voor de kandidaat op het ogenblik dat hij de test aflegt.

Voorts voert de verzoekster aan dat zij ongelijk wordt behandeld ten opzichte van deelnemers aan andere certificeringstesten. Een eerste ongelijkheid bestaat er in dat een aantal deelnemers aan andere certificeringstesten net als de verzoekster in eerste instantie “niet geslaagd” werden verklaard. Na onderzoek door het OFO van de ingediende bezwaren werden hun resultaten echter herzien en werden zij alsnog “geslaagd” verklaard. Een dergelijke wijziging van het resultaat is niet gebeurd in hoofde van de verzoekster, ondanks de door haar aangehaalde opmerkingen. Een tweede ongelijkheid heeft betrekking op de wijze waarop haar het resultaat voor de certificeringstest werd ter kennis gebracht. Zij heeft namelijk enkel en alleen het summiere schrijven van 12 januari 2009 ontvangen terwijl het OFO ten aanzien van bepaalde deelnemers aan andere certificeringstesten een duidelijker kennisgeving heeft overgemaakt, waarin een overzicht wordt gegeven van het meegedeelde resultaat.

Vervolgens bekritiseert de verzoekster een aantal vragen uit de test, meer bepaald de vragen 3, 5, 10, 11 en 14. Dienaangaande verwijst zij naar de door haar op 5 februari 2009 geformuleerde opmerkingen aan het OFO, naar haar op 6 februari 2009 aan het OFO gedane bijkomende opmerking en naar de

opmerking specifiek betrekking hebbende op de vraag nr. 14 en de vraag nr. 3 (open vragen).

Ten slotte stelt de verzoekster dat de manier waarop het inzagerecht in het dossier kan worden uitgeoefend de zorgvuldigheidsplicht schendt.

24. De verwerende partij antwoordt dat het beginsel “patere legem quam ipse fecisti” te dezen niet van toepassing is omdat het protocolakkoord, waarin de praktische richtlijnen voor de test staan en waarin in een “ex post” controle wordt voorzien, geen reglement is. Zelfs wanneer het protocol als een reglement beschouwd moet worden dan is het niet geschonden aangezien het voorziet in een “ex post” controle en deze controle haar effect zou verliezen wanneer men de vragen waarvoor afwijkingen werden vastgesteld niet zou kunnen annuleren. Nu slechts 3 van de 43 vragen werden geannuleerd konden de kandidaten op basis van de overige vragen wel degelijk op bevredigende wijze geëvalueerd worden zodat de test zijn pertinentie niet verloren heeft en het rechtszekerheidsbeginsel niet geschonden is.

Voorts betwist de verwerende partij de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel. Zij stelt dat de verzoekster verwijst naar kandidaten die hebben deelgenomen aan een andere opleiding en derhalve ook aan een andere test en dat het dus niet om vergelijkbare situaties gaat. Dat die kandidaten gegronde opmerkingen hebben geformuleerd die aanleiding hebben gegeven tot een wijziging van hun punten toont geenszins aan dat ten aanzien van de verzoekster dezelfde beslissing genomen moest worden. De verwerende partij merkt in dit verband op dat de verzoekster niet aanvoert dat bij de verbetering van de test een kennelijke beoordelingsfout zou zijn gemaakt.

Waar de verzoekster de correctheid van het antwoord op de open vraag nr. 14 betwist repliceert de verwerende partij dat de vraag betrekking heeft op de gewone onderzoekstermijn, vastgelegd in artikel 333 WIB 92. Ter staving

van het antwoord verwijst zij naar de artikelen 333 en 354, eerste en vierde lid, van het WIB 92 en stelt zij dat mits correcte toepassing van deze artikelen het enige correcte antwoord luidt: “1/7/2005 en 31/12/2009”. Zij licht dit als volgt toe:

|                                                                                              |                                                    |
|----------------------------------------------------------------------------------------------|----------------------------------------------------|
| Op basis van de tekst van artikel 333, tweede lid; “...gedurende het belastbaar tijdperk...” | van 1/7/2005 tot 31/12/2006                        |
| “...evenals in de termijn bedoeld in artikel 354, eerste lid...”                             | 2007, 2008 en 2009<br>want het aanslagjaar is 2007 |

Zij merkt nog op dat de vraag geïnspireerd is op de tekst van de syllabus (op blz. 35 en 36: C. Oplossing en D, I. Bespreking); dat het essentieel is dat het belastbaar tijdperk telkens begint de eerste dag van het boekjaar en dat de fout van de verzoekster gelegen is in het feit dat zij de vermelding “gedurende het belastbaar tijdperk” uit het oog heeft verloren en alleen de termijn van 3 jaar heeft toegepast.

25. De verzoekster repliceert dat het bestaan van een “ex post” controle afbreuk doet aan het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel omdat rekening gehouden wordt met regels die zij op het moment van het afleggen van de test niet kende. Had zij deze regels op voorhand gekend dan had dit een grote invloed gehad op haar antwoordgedrag. Zij stelt dat de door het OFO gehanteerde werkwijze niet in een normaal meerkeuzevragenexamen past en dat zij vóór het begin van de test er niet van op de hoogte werd gebracht dat er in de test mogelijk volledig foute vraagstellingen zitten of mogelijk vragen met twee antwoordmogelijkheden. Door het schrappen van drie vragen wordt haar resultaat negatief beïnvloed.

Daarnaast stelt zij dat haar resultaat negatief wordt beïnvloed door de vraagstelling van de vragen nrs. 14 en 3. De onduidelijke formulering van deze vragen heeft aanleiding gegeven tot meerdere foutieve interpretaties en twijfel, waardoor het gegeven antwoord fout was of waardoor geen antwoord kon worden aangeduid. Nochtans diende zij erop te kunnen vertrouwen dat slechts één

juist antwoord kon worden aangeduid. Indien de vragen beter waren gesteld zou zij wel geslaagd zijn.

Ten slotte voert de verzoekster nog aan dat uit de bij haar memorie van wederantwoord gevoegde stukken (nrs. 13 tot en met 16) in verband met de gecertificeerde opleiding FI03 “Toepassing van de algemene principes van het fiscale recht” blijkt dat de door het OFO gehanteerde werkwijze volledig willekeurig is.

Met betrekking tot de door haar aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel repliceert de verzoekster dat ook zij wel degelijk gegronde opmerkingen heeft gemaakt en middelen heeft aangebracht met het oog op het gewijzigd willen zien van haar puntenresultaat. Meer bepaald heeft zij opmerkingen gemaakt met betrekking tot de annulatie van 3 vragen enerzijds en met betrekking tot de tijdens de test gestelde vragen nrs. 14 en 3 anderzijds. Zij stelt vervolgens dat uit dit argument blijkt dat haar resultaat, dat haar dan nog zonder de minste specificatie werd ter kennis gebracht -en dit in tegenstelling tot de kennisgeving aan andere deelnemers aan andere testen- niet zorgvuldig werd vastgesteld.

Voorts beklemtoint de verzoekster dat haar antwoord op vraag 14 als correct dient te worden beschouwd. Zij stelt dat vermits gevraagd werd naar de “gewone onderzoekstermijn”, zij geantwoord heeft: “01/01/2007 tot en met 31/12/2009”. Dit is de begin- en einddatum van de gewone onderzoekstermijn, waarbinnen de administratie haar normale onderzoeksdaten kan stellen. Volgens de verzoekster blijkt uit de portaalsite van de Belgische overheid (fiscale controle) dat de normale onderzoekstermijn om het bedrag van de inkomsten na te gaan 3 jaar is en dat de termijn begint te lopen op 1 januari van het jaar van de belastingheffing waarvoor de belasting verschuldigd is. Zij betoogt dat het OFO de examinandus in verwarring heeft gebracht door de wijze waarop deze vraag werd geformuleerd en betwist het argument van de verwerende partij, voor zover deze naar artikel 354, eerste lid, WIB 92 verwijst. Zoals de vraag werd

gesteld tijdens de test, heeft dit volgens de verzoekster niets te maken met artikel 354, eerste lid, WIB 92 maar enkel met artikel 333 WIB 92. Onafgezien van het feit dat het OFO de examinandus in dwaling heeft gebracht met zulke vraagstelling, meent de verzoekster deze toch correct te hebben beantwoord. Indien haar antwoord voor deze vraag als correct zou zijn beschouwd, zou zij geslaagd zijn.

De verzoekster stelt voorts ook vraag nr. 3 correct te hebben beantwoord. Zij verwijst hiervoor naar verschillende teksten waaruit blijkt dat wanneer een actief maar een beperkte gebruiksduur heeft en dit wordt vermeld in de toelichting bij de jaarrekening (wat hier kan worden verondersteld omdat het merk maar 3 jaar wordt geëxploiteerd), een versnelde afschrijving wordt toegestaan (dus immaterieel vast actief zou hier dan op 3 jaar in plaats van op 5 jaar kunnen worden afgeschreven). Het antwoord op deze vraag luidt dan ook 1.000.000,00 € delen door 3 en de aankoopkosten in éénmaal afschrijven. Zij stelt in haar antwoord te hebben vermeld dat er niet degressief kan worden afgeschreven op immaterieel vast actief en dat de aankoopkosten in éénmaal kunnen afgeschreven worden. Ten slotte stelt zij dat door de wijze waarop deze vraag werd gesteld zij andermaal op een dwaalspoor is gebracht.

### *Beoordeling*

26. De verzoekster voert aan dat het OFO, door de door de verzoekster afgelegde test te onderwerpen aan een “ex post” controle waarbij drie vragen werden geannuleerd, de regels die het zichzelf heeft opgelegd heeft overtreden, wat een schending uitmaakt van het beginsel “patere legem quam ipse fecisti”.

27. Uit het administratief dossier blijkt dat vooraf werd vastgesteld dat de afsluitende test van de door de verzoekster gevolgde gecertificeerde opleiding “Taxatie vennootschapsbelasting op basis van uittreksels uit de boekhouding en de bijhorende aangiften” zou bestaan uit 43 vragen. Dit is meer

bepaald gebeurd aan de hand van de opleidingsfiche en het opleidingsprogramma in combinatie met de specificatietabel en de gefinaliseerde test, wat in het protocol nummer 538 van 22 november 2005 wordt omschreven als de controle “ex ante”. Aan de hand van de vragenlijst wist de verzoekster bij de aanvang van de test dat deze zou bestaan uit 43 vragen, zijnde 29 meerkeuzevragen en 14 open vragen, zoals bepaald tijdens de controle “ex ante”.

Daarnaast werd aan de verzoekster, net zoals aan de andere deelnemers aan de test, een aantal richtlijnen meegedeeld, die de specifieke vertaling vormen van het protocol nummer 538 van 22 november 2005 voor deze opleiding en test in het bijzonder.

Uit de lezing van de bepalingen van het protocol, blijkt dat een combinatie van testvormen kan worden gebruikt zo de leerdoelstellingen dit noodzaken, dat bij meerkeuzevragen vier antwoordalternatieven per vraag worden gegeven waarvan telkens één enkel antwoord juist is en dat de score voor meerkeuzevragen aldus wordt berekend dat 1 punt wordt toegekend voor een correct antwoord, 0 punten wanneer een vraag niet wordt beantwoord en een half punt wordt afgetrokken bij een fout antwoord. Voorts wordt er in bepaald dat een deelnemer minstens 60% van de punten moet behalen om te slagen en dat bij elke test onder meer een kwaliteitscontrole “ex post” wordt uitgevoerd, die betrekking heeft op een analyse van de testresultaten en ertoe strekt om anomalieën te vermijden.

Weliswaar wordt niet uitdrukkelijk bepaald welk gevolg het OFO dient te geven aan een naar aanleiding van de “ex post” controle problematisch bevonden vraag, doch het is geenszins onredelijk of onzorgvuldig, integendeel, dat beslist wordt om een dergelijke vraag te annuleren, in zoverre de test dan nog betrouwbaar en valide is.

28. Te dezen is, na de verbetering van de door de verzoekster afgelegde test overeenkomstig de principes van het protocol nummer 538 van

22 november 2005, naar aanleiding van de in voormeld protocol voorziene controle “ex post”, gebleken dat de vragen nrs. 10 (meerkeuzevraag), 11 (meerkeuzevraag) en 38 (open vraag nr. 9) problematische vragen zijn. Met betrekking tot vraag nr. 10 werd vastgesteld dat geen enkele voorgestelde oplossing juist is; met betrekking tot vraag nr. 11 werd vastgesteld dat de vraag een dubbelzinnigheid inhoudt en met betrekking tot vraag nr. 38 werd vastgesteld dat dit bijzonder geval niet volledig werd behandeld in de syllabus. De bewuste drie vragen werden daarom geannuleerd.

29. Uit wat voorafgaat blijkt dat het OFO, door de door de verzoekster afgelegde test te onderwerpen aan een “ex post” controle waarbij 3 van de 43 vragen werden geschrapt, geenszins heeft gehandeld in strijd met de regels die het zichzelf heeft opgelegd.

30. Voorts voert de verzoekster aan dat het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel geschonden zijn door het annuleren van drie vragen naar aanleiding van de “ex post” controle, vermits hierdoor haar mathematische afweging om bepaalde vragen al dan niet in te vullen doorkruist werd.

31. Met de verzoekster kan worden aangenomen dat de deelnemers bij de aanvang van het meerkeuzevragendeel van de door hen afgelegde test een zekere strategie ontwikkelen die inhoudt dat de kandidaat vragen waarvan hij met zekerheid het antwoord kent zal beantwoorden, vragen waarvan hij het antwoord niet kent onbeantwoord zal laten en vervolgens het beantwoorden van de vragen waarover hij twijfelt, zal laten afhangen van het aantal punten dat hij volgens hem tot dan toe al met zekerheid heeft verdiend, rekening houdend met het feit dat hij in totaal 60 % moet behalen en rekening houdend met het feit dat bij het fout beantwoorden van een meerkeuzevraag 0,5 punt wordt afgetrokken. Wanneer achteraf bepaalde vragen worden geschrapt heeft dit evident een invloed op de uit een dergelijke strategie voortvloeiende berekening van het resultaat.

32. Anders dan de verzoekster voorhoudt kan hieruit evenwel geen schending van het vertrouwens- of het rechtszekerheidsbeginsel worden afgeleid. De verzoekster diende er namelijk rekening mee te houden dat het door haar berekende resultaat nog kon worden beïnvloed door een aantal factoren. Zo diende de test, in overeenstemming met de regels die het OFO zichzelf heeft opgelegd, nog onderworpen te worden aan de “ex post” controle. De verzoekster kon er met andere woorden niet zomaar op vertrouwen dat het op basis van de door haar gehanteerde strategie berekende resultaat tevens haar uiteindelijk resultaat zou zijn.

33. Uit de “ex post” controle is gebleken dat 2 meerkeuzevragen en 1 open vraag als problematisch moeten worden beschouwd. Anders dan de verzoekster in haar memorie van wederantwoord aanvoert kon zij van deze problemen vóór het begin van de test niet op de hoogte worden gebracht daar ze pas werden vastgesteld nadat de deelnemers de test hadden afgelegd. Uit de motivering met betrekking tot de annulatie van deze vragen blijkt dat het OFO niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld door vervolgens deze vragen effectief te annuleren. Precies door de annulatie heeft het OFO immers problematische vragen willen vermijden. Nu het slechts gaat om de schrapping van 3 van de 43 vragen blijft de test betrouwbaar en valide.

34. De annulatie van 3 vragen heeft weliswaar noodzakelijkerwijze een invloed gehad op het resultaat dat de verzoekster uiteindelijk zou behalen ten opzichte van het uit de voornoemde strategie berekende resultaat (waarbij aldus geen rekening kon worden gehouden met de schrapping van deze vragen). Uit wat voorafgaat volgt evenwel dat de eventueel door het OFO in hoofde van de verzoekster gecreëerde verwachtingen niet kunnen worden beschouwd als rechtmatige verwachtingen die het OFO niet zou hebben nagekomen. Er is dan ook geen sprake van een schending van het vertrouwens- of het rechtszekerheidsbeginsel.

35. In haar memorie van wederantwoord stelt verzoekster de toepassing van de controle “ex post” en de daaruit volgende annulatie van 3 vragen verder in vraag door te verwijzen naar een aantal stukken in verband met de gecertificeerde opleiding “Toepassing van de algemene principes van het fiscale recht”, waaruit moet blijken dat de werkwijze van het OFO volledig willekeurig is.

36. De verzoekster verwijst evenwel naar een test van een andere gecertificeerde opleiding dan die waaraan zij heeft deelgenomen. In de test waar zij naar verwijst werd vastgesteld dat slechts 28 van de 50 vragen als niet-problematisch konden worden beschouwd en dat een test van 50 vragen, die gereduceerd wordt tot 28 vragen, niet langer valide, betrouwbaar of relevant kan zijn. Dit is evenwel totaal niet vergelijkbaar met de door de verzoekster afgelegde test waarin slechts 3 van de 43 vragen werden geschrapt. Zoals hiervóór overwogen moet worden aangenomen dat in die omstandigheden de test wel degelijk betrouwbaar en valide blijft.

37. Vervolgens voert de verzoekster aan dat het gelijkheidsbeginsel geschonden is doordat het OFO het resultaat van bepaalde deelnemers aan andere certificeringstesten heeft gewijzigd naar aanleiding van de door hen geformuleerde opmerkingen, terwijl dit voor haar niet is gebeurd.

38. In dat verband wordt vastgesteld dat de verzoekster, die deelgenomen heeft aan de gecertificeerde opleiding “Taxatie vennootschapsbelasting op basis van uittreksels uit de boekhouding en de bijhorende aangiften”, zich niet in een vergelijkbare situatie bevindt als de deelnemers waarnaar zij in haar verzoekschrift verwijst en die hebben deelgenomen aan de opleidingen “TAX DB VenB Onderzoek aangifte TBB10VA”, respectievelijk “Onderhandelen en conflicten beheren met belastingplichtigen of hun vertegenwoordigers”. Hoewel zij, net als de kandidaten waar zij naar verwijst, een aantal opmerkingen heeft gemaakt met het oog op een herziening van haar resultaat “niet geslaagd”, kan niet worden betwist dat het opmerkingen betreft die specifiek op de door haar afgelegde test betrekking

hebben. Dat de specifiek met betrekking tot de testen van de opleidingen “TAX DB VenB Onderzoek aangifte TBB10VA”, respectievelijk “Onderhandelen en conflicten beheren met belastingplichtigen of hun vertegenwoordigers”, gemaakte opmerkingen wél aanleiding hebben gegeven tot een herziening van het resultaat van bepaalde deelnemers, betekent daarom nog niet dat ook de door de verzoekster in het kader van de door haar afgelegde test gemaakte opmerkingen aanleiding dienen te geven tot een herziening van haar resultaat. Vermits de verzoekster zich niet in een vergelijkbare situatie bevindt als de kandidaten waar zij naar verwijst is dezelfde behandeling niet vereist in die zin dat ook haar resultaat zou moeten worden herzien ten gevolge van de door haar gemaakte opmerkingen.

39. In haar memorie van wederantwoord poogt de verzoekster nog aan de hand van het argument dat ook zij gegronde opmerkingen heeft gemaakt die tot een wijziging van haar resultaat moeten nopen, aan te tonen dat het OFO haar resultaat niet zorgvuldig heeft vastgesteld. Hiermee geeft zij evenwel een nieuwe feitelijke grondslag aan het middel, waardoor dit beschouwd dient te worden als een nieuw middel, dat slechts ontvankelijk in de memorie van wederantwoord kan worden aangevoerd wanneer het de openbare orde raakt of niet reeds in het verzoekschrift kon worden aangevoerd. De verzoekster kon dit middel evenwel wel degelijk in haar verzoekschrift aanvoeren en voorts blijkt ook niet dat het middel de openbare orde raakt.

40. Voor zover bepaalde deelnemers aan andere testen een herziening hebben verkregen van hun resultaten, wordt opgemerkt dat de beweerde ongelijke behandeling gelegen is in deze herziening op zich en dienvolgens niet de onwettigheid kan impliceren van de thans bestreden beslissing.

41. Waar de verzoekster stelt dat het gelijkheidsbeginsel geschonden is doordat zij haar resultaat enkel middels een summier schrijven van 12 januari 2009 heeft gekregen, terwijl deelnemers aan andere certificeringstesten een duidelijker kennisgeving, waarin een overzicht wordt gegeven van het meegedeelde resultaat, hebben mogen ontvangen, wordt opnieuw vastgesteld dat

zij zich vergelijkt met deelnemers aan andere testen dan die waaraan zij heeft deelgenomen en dat zij zich dus niet in een vergelijkbare situatie bevindt die een gelijke behandeling -in de zin van een meer uitgebreide kennisgeving van het resultaat- noodzaakt.

42. Vervolgens bekritiseert de verzoekster in haar verzoekschrift en haar memorie van wederantwoord de haar toegekende beoordeling op een aantal vragen.

43. In dat verband dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat het de Raad van State niet toekomt zich in de plaats van de overheid een oordeel te vormen over de examenprestatie van de kandidaten. De Raad kan ter zake enkel een marginaal toetsingsrecht uitoefenen. Hij kan met andere woorden slechts tot vernietiging van een voor een examen gegeven beoordeling overgaan indien de wijze waarop de verwerende partij de antwoorden van de verzoekster heeft beoordeeld tegen alle redelijkheid ingaat.

44. In de mate de verzoekster in haar memorie van wederantwoord nieuwe punten van kritiek op de haar toegekende beoordeling op een aantal vragen aanvoert die zij niet in haar verzoekschrift heeft aangehaald, wordt geoordeeld dat de verzoekster een nieuwe feitelijke grondslag aan het middel geeft waardoor dit beschouwd dient te worden als een nieuw middel, dat slechts ontvankelijk in de memorie van wederantwoord kan worden aangevoerd wanneer het de openbare orde raakt of niet reeds in het verzoekschrift kon worden aangevoerd. De verzoekster was evenwel in de mogelijkheid om ook deze punten van kritiek in haar verzoekschrift aan te voeren en voorts blijkt ook niet dat ze de openbare orde raken.

45. In haar inleidend verzoekschrift uit de verzoekster kritiek op de vragen nrs. 3, 5, 10, 11 en 14. Het betreft echter een vage kritiek, waarin zij verwijst naar ondermeer de opmerkingen die zij op 5 en 6 februari 2009 heeft overgemaakt aan het OFO enerzijds en naar een document met specifieke

opmerkingen betreffende de vraag nr. 14 en de vraag nr. 3 waaraan ook een kopie van de vragen nrs. 3, 5, 10 (geschrapte vraag), 11 (geschrapte vraag) en 14, zoals gesteld tijdens de test, is toegevoegd, alsook een kopie met informatie van de portaalsite van de Belgische overheid, anderzijds. In haar verzoekschrift zelf geeft de verzoekster echter op geen enkele wijze aan waarin precies de problemen met de beoordeling van deze vragen liggen. Dit is evenmin gebeurd in het laatstgenoemd document (het stuk 8) waarnaar wordt verwezen, met uitzondering van de open vraag nr. 14 en de open vraag nr. 3. Voor wat de vragen nrs. 5, 10 en 11 betreft, toont een dergelijke uiteenzetting niet aan dat het OFO een manifeste beoordelingsfout zou hebben begaan met betrekking tot de antwoorden op deze vragen. Wat de vragen nrs. 10 en 11 betreft, werd overigens reeds aangegeven dat het OFO niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld door deze vragen te schrappen. Er dient derhalve enkel te worden nagegaan of de verzoekster met de in het stuk 8 concreet geformuleerde kritiek aangaande de open vraag nr. 14 en de open vraag nr. 3 er in slaagt aan te tonen dat het OFO een manifeste beoordelingsfout heeft begaan bij het beoordelen van verzoeksters antwoorden.

46. Open vraag nr. 14 (vraag nr. 43) luidt als volgt:

“Een vennootschap heeft een boekjaar dat loopt van 01.07.2005 tot en met 31.12.2006.

Geef begin- en einddatum van de gewone onderzoekstermijn waarbinnen de Administratie haar normale onderzoeksdaten jegens de belastingplichtige, kan stellen.”

Uit het antwoordformulier van de verzoekster blijkt dat haar antwoord luidt:

“Van 1/1/07 tot en met 31/12/2009.”

In het modelantwoordformulier wordt als correct antwoord aangegeven:

“1/7/2005 – 31/12/2009.”

47. De verzoekster argumenteert in het document waarnaar zij in haar inleidend verzoekschrift verwijst (stuk 8) en in haar memorie van wederantwoord dat gevraagd werd naar de gewone onderzoekstermijn van 3 jaar -dewelke begint te lopen op 1 januari van het jaar van de belastingheffing waarvoor de belasting verschuldigd is- en dat zij hiervan de begin- en einddatum in haar antwoord heeft aangegeven. Zij verwijst tevens naar de portaalsite van de Belgische overheid en stelt dat de formulering van de vraag verwarrend is. Wat het argument van de verwerende partij uit de memorie van antwoord betreft, meent zij voorts nog dat deze vraag werd gesteld in het kader van artikel 333 WIB 92 en niets te maken heeft met artikel 354, eerste lid, WIB 92. Voorts meent zij geslaagd te zijn voor de test indien haar antwoord voor deze vraag als correct werd beoordeeld.

48. Met de verzoekster dient te worden vastgesteld dat zij geslaagd zou zijn indien haar antwoord op deze vraag als correct werd beschouwd. In dat geval zou zij namelijk een score behalen van 24/40 of 60 %.

49. Daar enkel manifeste beoordelingsfouten kunnen worden gesanctioneerd, betekent dit dat de beoordeling die aan de verzoekster werd gegeven voor deze vraag (namelijk dat haar geen punten werden toegekend), slechts kan worden gesanctioneerd indien er elementen zijn die er op wijzen dat het door haar gegeven antwoord volkomen onterecht als foutief zou zijn beschouwd.

50. Er moet evenwel worden vastgesteld dat de verzoekster geen dergelijke argumenten aanvoert. Uit de gegevens van het dossier en uit de uiteenzetting in de memorie van antwoord blijkt daarentegen dat de verwerende partij redelijkerwijze het in het modelantwoord gegeven antwoord als het enige correcte antwoord heeft beschouwd. In haar memorie van antwoord geeft de verwerende partij stap voor stap aan hoe zij tot het in het modelantwoord geformuleerde antwoord is gekomen, daarbij verwijzend naar de relevante bepalingen van het WIB 92 en naar de desbetreffende passages in de syllabus. Daarenboven geeft zij uitdrukkelijk aan waarin de denkfout van de verzoekster bestaat. Deze uitleg van de verwerende partij is een plausibele verklaring die niet

wordt weerlegd door de verzoekster in haar memorie van wederantwoord. Integendeel geeft de verzoekster zelf aan dat de vraag werd gesteld in het kader van artikel 333 WIB 92 en volgt uit de toepassing van dit artikel dat naast de termijn van drie jaar eveneens rekening gehouden moet worden met het belastbare tijdperk. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat aan de verzoekster geen punten werden toegekend voor het antwoord dat zij op deze vraag heeft gegeven.

51. Open vraag nr. 3 (vraag nr. 32) luidt als volgt:

“De NV COOL (met recht op aftrek inzake BTW) heeft op 12/05/2006 een merk van een concurrerend bedrijf gekocht, voor een bedrag van 1.000.000,00 EUR. De aankoopkosten bedragen 5.000,00 EUR (excl. BTW). Dit merk zal gedurende 3 jaar worden geëxploiteerd en dit actiefbestanddeel werd in een opgave 328K opgenomen.

De vennootschap kan, op grond van de criteria van artikel 15, §1 van het Wetboek van vennootschappen, als een KMO worden aangemerkt.

Hoeveel bedragen de maximaal fiscaal aanvaardbare afschrijvingen over het boekjaar 01/01/2006 tot 31/12/2006, in de veronderstelling dat de vennootschap dit actiefbestanddddeel nog steeds bezit op balansdatum?”

Uit het antwoordformulier van de verzoekster blijkt dat haar antwoord luidt:

“Imm. vast actief niet degressief en aankoopkosten in 1x (KMO)  
 $1.000000,00 : 3 \text{ jaar} = 333.333,33 + 5000 = 338.333,33 \text{ €}$ ”

In het modelantwoordformulier wordt als correct antwoord aangegeven:

“ $205.000,00 \text{ EUR} = (1.000.000,00 \times 20 \%) + 5.000,00$ ”

52. De verzoekster verklaart haar antwoord in het document waarnaar zij in haar inleidend verzoekschrift verwijst (stuk 8) en in haar memorie van wederantwoord doordat een versnelde afschrijving wordt toegestaan wanneer een actief maar een beperkte gebruiksduur heeft en dit wordt vermeld in de

toelichting. Dit laatste kan hier volgens haar toch verondersteld worden omdat het merk maar 3 jaar wordt geëxploiteerd.

53. De verzoekster gaat in haar antwoord uit van bepaalde veronderstellingen die niet als dusdanig in de opgave zijn vervat en wat kan verklaren waarom haar antwoord afwijkt van het modelantwoord. Zij toont aldus niet aan dat haar antwoord volkomen onterecht als foutief werd beschouwd.

54. Ten slotte voert de verzoekster aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden door de wijze waarop het inzagerecht gebeurt.

55. In dat verband moet worden opgemerkt dat de wijze waarop het OFO het inzagerecht heeft georganiseerd, een van de bestreden beslissing afgescheiden beslissing is, waartegen de verzoekster kan opkomen volgens de specifieke door artikel 8, § 2, van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur voorgeschreven procedure. Een eventuele onregelmatigheid met betrekking tot het inzagerecht is zonder invloed op de wettigheid van de thans bestreden beslissing en kan niet leiden tot de nietigverklaring ervan.

56. Het middel is niet gegrond.

## **BESLISSING**

**1. De Raad van State verwerpt het beroep.**

**2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 19 september 2011, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

|                        |                  |
|------------------------|------------------|
| André Vandendriessche, | kamervoorzitter, |
| Daniël Moons,          | staatsraad,      |
| Bert Thys,             | staatsraad,      |
| bijgestaan door        |                  |
| Wim Geurts,            | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Wim Geurts**

**André Vandendriessche**